

NIETZSCHE

Els seus pensaments i ideals davant del món

Nietzsche va nèixer en una ciutat alemanya prop de Leipzig l'any 1844. en un ambient profundament religiós, ja que els seus pares i els seus dos avis eren paastors de l'església protestant. De ben petit composava peces musicals i escribia versos. Cap a l'any 1864 comencà a estudiar teologia i filologia clàssica.

Segons Nietzsche la vida no es desenvolupa ordenadament ja que el món està governat pel principi irracional del dolor, la lluita, la destrucció, la crueltat, la incertesa i l'error; per tant proposa l'acceptació de la vida amb totes les seves característiques.

La realitat és, per a ell, la vida entesa com a força, instint, lluita, amb caràcter dionisiac : l'essència del món i de la vida es pot explicar a través de l'art, el pensador pot conèixer els fons de les coses més enllà de les aparences.

Per tant acceptar la vida voldrà dir entendre el dolor com a joia, la crueltat com a justícia, la

lluita com a harmonia i la destrucció com a creació.

Defensar aquesta postura significa enfrontar-se a la filosofia antitràgica present en la cultura del seu temps que imposa un ordre racional al món. Per això inicia una crítica, ja que aquesta ha comès l'error de sotmetre la vida a la raó.

Nietzsche orienta el seu pensament cap a la crítica a la ciència , ataca de manera violenta els conceptes metafísics de transcendència que no fan res més que duplicar el món, mostrant-nos que més enllà d'aquesta realitat caòtica n'hi ha una altra d'ideal, a la qual cal tendir. No existeix un ésser immutable i estàtic en una altre món també estàtic i immutable, això només és un error de la raó.

El llenguatge és una convenció i, com a tal, no

representa l'essència de les coses. Les veritats són il·lusions de les que ens hem oblidat que ho són. Si el llenguatge només és un sistema de matèfores lliurement produït, llavors no podem entendre'l com l'única manera correcta i vàlida de descriure el món.

La ciència vol ordenar el món i racionalitzar la caositat del món intentant explicar objectivament la realitat per tal d'amagar i negar tot allò que horroritzava i inquietava als humans. Nietzsche s'oposa al mite de la ciència positiva, afirmant que "no hi ha fets, sinó interpretacions", la qual cosa significa que no hi ha veritat ni falsedat, només perspectives diferents; això significa que no coneixem mai la veritat objectiva sinó la diversa pluralitat de punts de vista. Aquesta crítica és vàlida també per a la filosofia ja que Nietzsche veu en els filòsofs em mateix instint que porta a fugir del món real per anar cap a un suposat món "vertader".

La seva ètica s'ocupa de desemmascarar quines són les arrels psicològiques que porten a les persones a formular unes determinades concepcions morals. La bondat, i la justícia no són més que projeccions de determinades tendències humanes. El que anomenem "veu de la consciència" no és res més per a ell que la presència en nosaltres de les autoritats socials per les quals hem estat educats, el sotmetiment a determinades directrius. Aquesta actitud va

ser portada a l'extrem pel cristianisme a través de la noció de "pecat".

Déu és la personificació de totes les certeses últimes de la humanitat, de totes les creences metafísiques i religioses. Si Déu representa el món dels valors que sustentaven aquesta cultura, amb la seva mort moren els valors i la humanitat perd la seva orientació (nihilisme).

Nietzsche ha negat la moral i la religió cristiana, ha derruït tot l'edifici sobre el qual s'aguantava la civilització de la seva època per tant estableix un conjunt de valors a la mesura humana. El protagonista d'aquesta moral no pot ser sinó un ésser superior, el superhome.

El superhome és l'heroi que té una disposició dionisiaca a acceptar la vida de manera plena; que té la indiferència d'aquell que està més enllà del

bé i del mal; és l'home del gran amor i del gran menyspreu; l'esperit creador, l'home de les grans decisions, que salvarà la humanitat del nihilisme; el que refusa la moral tradicional i provoca la transvaloració. La voluntat de poder s'identifica amb la manera de ser pròpia del superhome, l'impuls per "crear noves formes de vida i això comporta la destrucció de les formes ja esgotades, decadents o reactives que es resisteixen a morir".

Nietzsche accepta l'eternitat del temps, ens proposa una visió cíclica del temps.

L'any 1871 acaba la seva vida acadèmica, inicia aleshores una vida errant, una vida de malat que comença amb trastorns visuals i migranyes i acaba amb un "reblaniment cerebral" i una paràlisi progressiva. Nietzsche va morir l'any 1900, a l'edat de 56 anys.

Laia Navarro
Judit Moreno
Ariadna Martín
Irene Fernández
Claudio Sorín
Sandra Campillo